

gaarden under aaben Himmel, eller hvor det var, men Faktum er, at disse vigtige, vanskelige og interessante Retspørgsmaal bleve afgjorte derude af Kommissarius og Kommissionens Medlemmer, og de bleve afgjorte, tror jeg, i Løbet af en halv Time. Saa var Protosten gennemgaaet, og Kommissionen havde affluttet sine Forhandlinger, og der var blevet ditteret en meget lang Resolution til Protokollen, alt ekspederet paa en halv Time. Men jeg tør sige, at den Resolution blev da i Begrundelsen ogsaa derefter, thi naar man læser denne Resolution, maa man undre sig over, at den ikke svarer paa Protesten: den svarer i Ost, naar der spørges i Vest, og man fristes i Virkeligheden til at spørge sig selv: Har virkelig Kommissionen monstro læst denne Protest? Har den læst den Protest, har den i Virkeligheden ikke forstaaet den, for saa vilde den dog have svaret paa den. De Betragtninger, som Kommissionen gør gældende, og hvorpaa den støtter sin Fastholden af, at Generaldirektøren skal have Lov til at faa det Areal eksproprieret, er almindelige Hensigtsmæssighedsbetragtninger, som i og for sig maatte kunde være meget gode, og som navnlig gaa ud paa, at det er absolut nødvendigt at faa alle disse $7\frac{1}{2}$ Edr. Land, mindre kan ikke gøre det. Og saa affiger Kommissionen ikke nogen formelig Resolution, det hele er saa mærkelig formløst. Der siges blot, at i Betragtning af, hvad der saaledes er anført, har Kommissionen ikke kunnet overbevise sig om, at der foreligger Omstændigheder, som skulde forhindre Afgivelsen af dette Terrain mod fuld Erstatning, og man finder derfor intet til Hinder for, at det stilles til Jærnbanevæsenets Raadighed. Kommissionen siger ikke: Vi stille det til Jærnbanevæsenets Raadighed, vi erklære herved, at nu ekspropriere vi det, nej, den siger: Kommissionen finder intet til Hinder derfor. Det er jo imidlertid kun en formel Fejl, Meningen var, at nu vil Ekspropriationskommissionen foretage dette, ekspropriere til Trods for alle Retsundersøgelser derimod og uden at prøve dem. — Jeg har anført dette fordi det maa gøre aldeles klart for ærede Medlemmer, at paa den Maade kunne Retspørgsmaal ikke afgøres. Naar der skal afgøres virkelig foreliggende Retspørgsmaal, som ærede Medlemmer straks kunne se her er Tale om, kan den Resolution eller Beslutning, som Ekspropriationskommissionen der fattede ude paa Kirkegaarden i Løbet af et Kvarter eller $\frac{1}{2}$ Time, umulig være den endelige Afgørelse. — Naa, Begravelsevæsenet protesterede selvfølgelig vedblivende, ogsaa efter at have faaet

den Beslutning, fastholdt sit Standpunkt og forbeholdt sig alt fornødent.

Nu var efter min Mening Stillingen den, at da Begravelsevæsenet havde sagt: I overskride Lovens Regler, hvis I gaa hen og ekspropriere dette, vi forbeholde os alt fornødent, saa maatte Begravelsevæsenet have været fuldt berettiget til at sige til Jærnbanevæsenet: I maa ikke røre ved disse $7\frac{1}{2}$ Edr. Land, I komme ikke ind — Arealen var jo indhegnet oven i Løbet — og hvis saa Generaldirektøren havde ment, at Sagen maatte gaa frem, og at han vilde kunne handle paa Basis af den Beslutning, som Ekspropriationskommissionen antoges at have fattet, saa kunde Generaldirektøren have henvendt sig til Kongens Foged og anmodet ham om at skaffe sig ind paa Pladsen. Thi jeg har aldrig hørt, at en Ekspropriationskommission eller Kommissarius har Lov til at bryde Lukker, sætte Folk ind og deponere eller bryde ind i Folks Huse. Der er ingen andre her til Lands, det jeg ved, der saaledes kan forandre Bestidelsesstanden og bryde Laase — foruden Indbrudsthyve, men lovligt — end Kongens Foged, og maatte Politiet under visse Omstændigheder, navnlig efter Ordre af en Forhørsdommer. Kammerherre Tobiasen og hans Kommission have ikke Ret til at sætte Folk ud og ind af Porte eller til at aabne Porte. Altsaa, Begravelsevæsenet kunde have taget det Standpunkt og sagt: Vi vige ikke for saadanne Ulovligheder, det er vor Ejendom og Grund, vi ere i Bestidelse af det — de behøvede ikke at være en Myndighed dertil, thi enhver Privatmand kunde sige det samme — her kommer ingen ind, og saa maatte Tobiasen have gaaet til Kongens Foged, hvem det Spørgsmaal saa var blevet forelagt: Vil Du sætte Statsbanedriften i Bestidelse af dette Terrain? Men Begravelsevæsenet, som overhovedet synes at være en meget fredelig Institution, holder ikke af saaledes at tage sig selv til Rette. Og hvad gjorde saa Begravelsevæsenet? Det gjorde det, som enhver Mand, der vil have Forsvar for sine Rettigheder, for sin lovlige Ejendom og ikke sættes paa Borten, hverken af en Jærnbanemand eller af en Soldbetjent eller en Privatmand, eller hvem det er, vilde have gjort, nemlig det fuldstændig loyale og naturlige, at henvende sig til Kongens Foged i Kjøbenhavn, hvor Generaldirektøren har Kontor og Bopæl, saa at det var den kompetente Foged. Hos ham begærede det Forbud nedlagt mod Generaldirektør Tegner som Overingeniør ved Statsbaneanlægene, ikke mod den højtærede Trafikminister, heller